



מ"ח 6023/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 6023/18

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המבקש:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש:

עו"ד יוסי נקר

בשם המשיבה:

עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

החלטה

מונחת לפניי בקשה למשפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בעניינו של המבקש, אשר הורשע בבית המשפט המחוזי בירושלים בעבירת החזקה בתנאי עבדות לפי סעיף 375א לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ובעבירות מין ואלימות כנגד נשותיו וילדיו. ערעור שהוגש לבית משפט זה נדחה פה אחד.

תמצית הרקע העובדתי



1. המבקש, הנמנה עם קבוצת חסידי הרב ישראל אודסר המכונה בשם "סבא", התגורר תחת קורת גג אחת בירושלים עם שבע נשים כבנות זוגו והוליד עם חלקן ילדים. נגד המבקש ונאשם נוסף הוגש כתב אישום אשר גולל, בעשרים אישומים, מסכת שלמה של עבירות קשות שיוחסו למבקש כנגד נשותיו וילדיו, החל משנת 2001 ועד למעצרו ביום 4.7.2011. בכתב האישום נטען כי המבקש פעל לשכנע נשים להצטרף למשפחתו באמצעות יצירת דימוי של מי שממשיך את דרכו של "סבא" וכבעל סגולות וכוחות מיוחדים. תואר כיצד ניהל המבקש את חיי המשפחה תוך שליטה בנשים ובילדים והכפפתם לרצונותיו בדרכי אלימות, השפלה ואיומים. שליטתו של המבקש התבטאה, בין היתר, בכך שהוא פעל להרחקת הנשים ממשפחתן המקורית וכן ניהל מערך ענישה בקרב נשותיו וילדיו, לפיו הוטלו עליהם עונשים קשים ומשפילים, אשר כונו בפי בני המשפחה "דינים". כתב האישום תיאר בפירוט את אותם "דינים" שכללו, למשל, מניעה של אכילה חופשית; הפרדה כפויה בין נשים לילדיהן; כליאה במחסן הבית בו התגורר הנאשם השני; מכות באמצעות שוט, כבל חשמל ושוקר חשמלי במקומות שונים בגופן של הנשים, לרבות באיברי מינן; החדרת מקל לאיבר מינן של הנשים; החדרת חפצים לפי הטבעת שלהן ומעשי התעללות ואלימות קשים נוספים, המפורטים בהרחבה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי ובפסק הדין בערעור. בנוסף לכך נטען בכתב האישום כי ילדי המשפחה לא פקדו מסגרות חינוכיות, וכי המבקש אסר על קבלת שירותים רפואיים על מנת שלא לחשוף את שהתרחש בבית שבו התגוררו. בכתב האישום צוין עוד, כי הנשים יצאו להפיץ את משנתו של "סבא", לקבץ נדבות ולאחר נשים נוספות להצטרף לקבוצה, ותוך כך הן שהו בחוץ שעות ארוכות ואת הכסף שהתרימו העבירו לידי המבקש. הנשים אף עסקו בתחזוקת הבית ונדרשו למלא אחר גחמותיו המיניות השונות של המבקש.

לנוכח מעשיו אלה, המתוארים לעיל בקליפת אגוז, יוחסה למבקש עבירת החזקה בתנאי עבדות לפי סעיף 375א לחוק העונשין, וכן יוחסו לו עבירות אלימות ומין וביניהן תקיפה בנסיבות מחמירות; חבלה בנסיבות מחמירות; מעשים מגונים בנסיבות מחמירות; אינוס בנסיבות מחמירות; מעשי סדום בנסיבות מחמירות; מעשה מגונה כלפי קטין במשפחה; כליאת שווא והתעללות בקטין או חסר ישע.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

2. ביום 10.9.2013 ניתנה הכרעת הדין בעניינו של המבקש על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים (תפ"ח 6749-08-11; תפ"ח 6774-08-11, מפי כב' השופטים: י' צבן; ר' כרמל; ור' פרידמן-פלדמן). במסגרת הכרעת הדין, התייחס בית המשפט המחוזי לעדי התביעה ולעדי ההגנה – ובראשם המבקש – וקבע ממצאי מהימנות בנוגע לכל אחד מהעדים. בהמשך, בחן בית המשפט המחוזי בפרוטרוט ובדקדקנות את פרטיו של כל אישום ואישום, וקבע את ממצאיו ביחס לכל אחד מהאישומים שיוחסו למבקש. על יסוד עדויותיהם של עדי התביעה העיקריים, הורשע המבקש במרבית העבירות שיוחסו לו, לרבות העבירה של החזקה בתנאי עבדות לפי סעיף 375א לחוק העונשין.

בגזר הדין מיום 17.10.2013, נגזרו על המבקש 26 שנות מאסר בפועל; שנתיים מאסר על תנאי, אותו ירצה אם במשך שלוש שנים מיום שחרורו יעבור עבירת אלימות, למעט תקיפה סתם, וכן פיצוי בסך 100,000 ש"ח אשר יתחלק בין ארבעה מתלוננים.

המבקש ערער לבית משפט זה על הכרעת הדין ועל גזר הדין. המשיבה מצידה ערערה על קולת העונש. בערעורו השיג המבקש על ממצאי המהימנות ועל ממצאים עובדתיים שקבע בית המשפט המחוזי, טען למחדלי חקירה



שנפלו בחקירת הפרשה, וביקש לזכותו מן האישומים שבהם הורשע על יסוד טענות שונות, בין היתר, עקב היעדר קיומו של יסוד נפשי להרשעה. לטענתו, החיים בקבוצה התנהלו בהסכמה מלאה ומתוך בחירה של כל בני המשפחה.

פסק הדין בערעור

3. ביום 27.5.2018, דחה בית משפט זה (מפי השופט א' שהם, בהסכמת השופט (בדימ') י' דנציגר והשופט נ' סולברג) את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין, למעט זיכוי מעבירה אחת ושינוי נוסף ביחס להרשעה באישום השנים עשר, כמפורט בפסקה 101 לפסק הדין בערעור (ע"פ 8027/13; ו-ע"פ 8104/13). כמו כן נדחו הערעורים על גזר הדין. בית משפט זה החליט לדחות את טענות המבקש ביחס לקביעות המהימנות של הערכאה הדיונית ואת השגותיו על ממצאי העובדה שנקבעו על בסיסן. בנוסף, נדחו טענות המבקש בדבר מחדלי חקירה ובעניין יחסם של החוקרים אל הנחקרים; ובקשר להיעדר קיומו של היסוד הנפשי הדרוש להרשעתו בעבירות אשר יוחסו לו.

בהתייחסו להשגותיו של המבקש על הרשעתו בעבירת ההחזקה בתנאי עבדות, המעוגנת בסעיף 375א לחוק העונשין, קבע השופט א' שהם כי מעשיו של המבקש מעידים כי הוא שלט שליטה ממשית בחיי קורבנותיו, הגביל את חירותם, וחיצק את שליטתו בהם באמצעות ענישה קשה וניתוקם מסביבתם. הודגש כי החזקת הנשים על ידי המבקש נעשתה "לצרכי עבודה או שירותים לרבות שירותי מין", כהסדר מובנה ושיטתי שהמבקש דאג לתפעלו. טענת המבקש לפיה המעשים בוצעו בהסכמת הקורבנות נדחתה על ידי השופט א' שהם, אשר סבר כי במישור הנורמטיבי ההנחה היא כי פגיעה בכבוד האדם ובחירות הקורבנות, כפי שאירע בענייננו, אינה יכולה להתבצע בהסכמה רצונית וחופשית של הקורבן אף אם האחרון הביע את הסכמתו לכך באופן מילולי. כמו כן, נדחתה טענת המבקש לפיה האפשרות שניתנה לקורבנות לעזוב את בית המשפחה שוללת את התקיימות יסודות העבירה. צוין, כי בנסיבות העניין, אין צורך בהוכחת תיאורית "השליטה המנטלית" כדי להרשיע את המבקש בעבירה שכן המשיבה הצליחה להוכיח כי שליטת המבקש בחיי הקורבנות לא היתה פיסית בעיקרה אלא "פסיכולוגית-רגשית". לפיכך נקבע כי אין ממש בטענת המבקש בדבר היעדר הוכחת תיאורית "השליטה המנטלית".

מן הטעמים המפורטים לעיל, קבע בית משפט זה כי לא נפל פגם בהרשעתו של המבקש בעבירת ההחזקה בתנאי עבדות, וכן הותר על כנה את הרשעתו במרבית העבירות בהן הורשע על ידי בית המשפט המחוזי.

תמצית הבקשה למשפט חוזר

4. ביום 15.8.2018, הגיש המבקש בקשה למשפט חוזר הכוללת 387 עמודים, מלבד עמודי הנספחים הרבים שצורפו לה. בהמשך, ולנוכח החלטתי מיום 17.9.2018, צומצמה הבקשה ל-40 עמודים. להשלמת התמונה יצוין, כי בד בבד עם הבקשה למשפט חוזר, הגיש המבקש בקשה לדין נוסף (דנ"פ 6022/18), אשר נדחתה ביום 14.4.2019 על-ידי הנשיאה א' חיות.

מעיון מעמיק בבקשה המתקנת למשפט חוזר, ניתן למקד את טענותיו הרבות של המבקש לשני סוגים עיקריים.



הסוג הראשון קשור, באופן כזה או אחר, לעדותה של ה', אחת משבע נשותיו של המבקש (להלן: ה'). ראשית טען המבקש, כי נגרם לו עיוות דין של ממש, שכן הרשעתו בעבירת החזקה בתנאי עבדות התבססה בעיקרה על עדותה של ה' - עדות שאינה קבילה לנוכח סעיף 3 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן: פקודת הראיות), שכתרתו "סייג לעדותם של בני זוג". בהמשך, הפנה המבקש לשלוש ראיות חדשות, שיש בהן, כך לטענתו, כדי לכרסם במהימנותה של ה', וכדי להגדירה מבחינה פורמאלית כעדת מדינה, שאז נדרשת תוספת ראיתית מסוג סיוע לעדותה - זאת, להבדיל מתוספת ראיתית מסוג חיזוק, כפי שנקבע בפסק דינו של בית המשפט המחוזי ובבית משפט זה. מדובר בכתבה עיתונאית מיום 14.6.2018, אשר נכתבה על-ידי העיתונאי שלומי בוחניק, ופורסמה באתר mynet של רשת ynet (להלן: הכתבה העיתונאית); תמליל הרצאה מיום 2.8.2018, שנתנה ה' בבית אליאנס בירושלים (להלן: תמליל ההרצאה). אשר לראיה השלישית, טוען המבקש, כי לצערו המדינה דאגה להעלים שיחות מוקלטות בינו לבין ה' בשלושת החודשים הראשונים לאחר מעצרו, אשר יש בהן כדי להוביל לזיכוי ודאי. מעבר לכך, ביום 4.4.2019, הגיש המבקש במסגרת הליך זה "בקשה להוספת ראיה חדשה...כפי שהתגלה לו ביום 3.4.2019" התומכת אף היא - כך לטענתו - בבקשה למשפט חוזר. מדובר בחוות-דעת מיום 23.6.2014, של וועדה משותפת לגילוי עריות ואלימות במשפחה שהוגשה לשב"ס (להלן: חוות-הדעת של הוועדה לגילוי עריות ואלימות במשפחה). לשיטתו של המבקש, מן הראיות שפורטו לעיל, עולה כי ה' היא עדה בלתי אמינה; כי העדות שמסרה במשטרה ובבית משפט קמא הינה שקרית; וכי בין ה' לבין המדינה נכרת הסכם עד מדינה, אשר הוסתר ממנו, מהסנגורים ומבתי המשפט. לפיכך, סבור המבקש כי יש בראיות החדשות כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובתו.

סוג נוסף של טענות שהועלו בבקשה המתוקנת למשפט חוזר נוגע לפגמים בחקירת המשטרה וכשלים בייצוג. בכל הנוגע לפגמים בחקירת המשטרה, נטען כי "המשטרה והפרקליטות ביצעו עבירות ומעשים פליליים כדי להשיג הרשעה בכל מחיר". ובכלל זה, פגיעה בפרטיות ותפיסת "יומני אדרת" והגשתם לבית המשפט ללא צו חיפוש; פגיעה בזכות ההיוועצות עם עו"ד; מניעת שינה; מניעת שירותים; והאזנות סתר. אשר לכשלים בייצוג מנה המבקש שורה ארוכה של מעשים או מחדלים שנעשו על-ידי באי-כוחו דאז, אשר לטענתו פגעו בהגנתו.

עמדת המשיבה

5. לעמדת המשיבה, אין מקום להורות על משפט חוזר בעניינו של המבקש, שכן מרבית הטענות שהועלו על-ידי המבקש המתוקנת למשפט חוזר נדונו, והוכרעו על-ידי בית המשפט המחוזי, ולאחר מכן על-ידי בית משפט זה. המשיבה סבורה כי הבקשה למשפט חוזר "משקפת העדר השלמה עם פסיקת בתי המשפט ועיקרה ניסיון לעשות מקצה שיפורים", ועל כן דינה להידחות. לגופו של עניין, נטען כי יש לדחות את טענת המבקש בדבר אי-קבילות עדותה של ה' בהתאם לסעיף 3 לפקודת הראיות, משלושה טעמים. הטעם האחד הוא כי המבקש לא הביע התנגדות לעדותה של ה' בשל היותה בת-זוגתו, בשום שלב של המשפט, ואף לא במסגרת הערעור. שנית, סעיף 3 לפקודת הראיות מתייחס למערכת זוגית בלבד, ואינו חל על מערכת יחסים פוליגמית. הטעם השלישי נעוץ בכך שבהינתן סעיף 5(א)(1) לפקודת הראיות - המחריג עבירות אלימות - הרי שסעיף 3 לפקודת הראיות אינו חל ביחס לעבירות בהיותה עבירת אלימות. בהתייחסה לראיות החדשות, טענה המשיבה כי אין בהן כדי להצדיק פתיחת משפטו של המבקש מחדש, ולגשתה בית המשפט המחוזי לא היה סוטה מן התוצאה אליה הגיע, אף לו היו הראיות החדשות, כל אחת בפני עצמה וכולן יחד, עומדות בפניו. מכל מקום, ציינה המשיבה כי גם בהנחה שהיתה מתקבלת הטענה כי ה' היא עדת מדינה באופן פורמאלי, הרי שישנן ראיות סיוע להוכחת אשמתו של המבקש ברמה הפורמאלית. אשר לטענות המבקש בדבר מחדלי חקירה וכשל בייצוג, הודגש כי יש לדחות על הסף, שכן מדובר בטענות אשר נטענו ונדחו, או לחלופין, נטענו ונזנחו בערכאות קמא.



6. לאחר שעיינתי בבקשה המתוקנת למשפט חוזר על כל צרופותיה, בתשובת המדינה, ובכתבי בית הדין הנוספים שהוגשו בהמשך על-ידי הצדדים – הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה למשפט חוזר להידחות. זאת שכן, טענותיו של המבקש לא מבססות בעניינו מתן הוראה לקיומו של משפט חוזר בהתאם לעילות הקבועות בסעיף 31(א) לחוק בתי משפט, כפי שיפורט להלן.

המבקש הורשע בדין. ערעור שהוגש על ההרשעה נדחה, ובקשה לדיון נוסף נדחתה אף היא. כעת נדרש בית משפט זה לבקשה למשפט חוזר. הכרעה בבקשה מעין זו מצריכה איזון בין שני עקרונות מרכזיים: מחד גיסא – ערך חשיפת האמת ומניעת הרשעות שווא, ומאידך גיסא – עיקרון סופיות הדיון והרציונל שעומד בבסיסו (ראו: מ"ח 5251/13 פרי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (29.1.2014); מ"ח 1632/16 עובדיה שלום נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (7.9.2017) (להלן: עניין עובדיה שלום)). אין מדובר באיזון תיאורטי בלבד בין עקרונות-על אלא יש לבחון את נסיבות המקרה הקונקרטי, ואת טיב הטענות המועלות בבקשה למשפט חוזר (ראו: מ"ח 6869/13 משה קצב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (19.5.2014) (להלן: עניין משה קצב)).

הסמכות להורות על עריכתו של משפט חוזר מעוגנת בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט, והפעלתה מותנית בקיומה של אחת מארבע עילות. נקודת המוצא היא כי משפט חוזר הינו הליך חריג וייחודי, אשר בקשות לקיימו מאושרות באופן מצומצם ובמשורה. על כן, הלכה היא כי על המבקש לקיים משפט חוזר להניח תשתית ראייתית איתנה וממשית בדבר קיומה של אחת העילות המנויות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט (ראו: מ"ח 779/13 יקותיאל נ' מדינת ישראל (6.6.2013); מ"ח 3378/13 פלוני נ' מדינת ישראל (17.7.2014); עניין עובדיה שלום, פסקה 23)). הבקשה דן מושתתת במהותה, ומבלי שהדבר צוין בה במפורש, על שתי עילות. האחת, קיומן של ראיות חדשות העשויות לשנות את תוצאות המשפט לטובתו (סעיף 31(א)(2) לחוק), והשנייה, כי קיים חשש של ממש שנגרם למבקש עיוות דין (סעיף 31(א)(4) לחוק). אדון בהן עתה לפי סדרן.

טענות המבקש בדבר קיומן של ראיות חדשות

7. בהתאם לעילה הקבועה בסעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט, על המבקש להצביע על עובדות או ראיות חדשות שעשויות לשנות את תוצאת המשפט לטובתו. הנטל המוטל על המבקש לקיים משפט חוזר בעניינו בשל ראיות חדשות הינו נטל כבד (ראו: מ"ח 6783/13 באשה נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (18.9.2014) (להלן: עניין באשה)). לא די בהצגת ראיות נוספות כלשהן כדי לבסס עילה לעריכת משפט חוזר. הלכה היא כי על המבקש להצביע על ראיות או עובדות שיש בהן "אמינות לכאורית", ושיהיה בהן, או בהשתלבותן עם החומר שהובא בפני בית המשפט, פוטנציאל לשינוי תוצאות המשפט. כמו כן, הראיות הנוספות צריכות להיות בעלות "משקל סגולי", אם באופן עצמאי, ואם בהצטרפותן לראיות על פיהן הורשע המבקש, אשר יש בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט. בפסיקה, חזרה ונשנתה הדרישה בדבר "מסה קריטית" של ראיות ועובדות, אשר עשויות להטות את הכף לטובת המבקש (ראו: מ"ח 2847/05 אלחרר נ' מדינת ישראל (29.7.2007); מ"ח 73/14 נביל נ' מדינת ישראל (27.1.2014); עניין באשה, פסקה 24; מ"ח 5336/14 סיסו נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (21.1.2015)). במקרה דנא, תולה המבקש את יתרו בשלוש ראיות חדשות אשר לשיטתו הינן בעלות פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט בעניינו. לגישת המערער, ניתן ללמוד מראיות אלה אודות



חוסר מהימנותה של ה'; ועל כך שה' היא עדת מדינה פורמאלית. מדובר, כאמור, בכתבה העיתונאית, בתמליל ההרצאה, ובחוות הדעת לגילוי עריות ואלימות במשפחה.

8. במסגרת הכתבה העיתונאית נכתבו ציטוטים מראיון שנערך עם ה', ובכלל זה, הובאו הדברים הבאים:

"בתחילה שהתה במקלט לנפגעי כתות אך הוסיפה לתמוך בבעלה. היא פרסמה סרטון ביוטיוב שתומך בגרסתו והגנה עליו בחירוף נפש. 'מה שאנשים אינם יודעים זו העובדה שאמא שלו עמדה לידי והכתיבה לי מה לומר'. לאחר שלושה חודשים הכריעה י' בסוגיה. 'רציתי שהבת שלי תחזור והחלטתי להודיע למשטרה שאני מסכימה להעיד נגדו בתמורה שישבו לי את בתי', היא נזכרת. 'אז עוד לא ידעתי מה המחיר הנפשי שאיאלץ לשלם בעבור העדות הזאת, אבל ידעתי שכל החיים שלי בבית המשפחה היו טעות אחת גדולה'" (ההדגשות אינן במקור).

לטענת המבקש, דברים אלה "מהווים את העילה המרכזית למשפט חוזר", שכן בבית המשפט המחוזי העידה ה', לא אחת, כי אין קשר בין רצונה לקבל את בתה לחזקתה לבין הפללת המבקש. בכל הנוגע לתמליל ההרצאה, טוען המבקש כי גם שם, תיארה ה' דברים הסותרים את עדותה בבית המשפט המחוזי ובמשטרה. ה' הודתה, בין היתר, כי מה שהכריע את הכף הוא הבחירה בחיים של הילדה שלה; כי קיבלה את הילדה בתמורה לשיתוף פעולה עם המשטרה; כי חוקר משטרה הציע לה כסף בתמורה לעדותה נגד המבקש; כי גנבה מהמבקש שיקים, וזיפה את חתימתו לצורך רכישות בסכום של כרבע מיליון ₪; וכי גנבה את רכבו של המבקש. כמו כן, בחוות-הדעת לגילוי עריות ואלימות במשפחה, נרשם כי "האסיר התגרש מאשתו החמישית, היא פנתה להליך פלילי נגדו בשל איומים של הרשויות כי ילדתה תילקח ממנה". נטען, כי רישום זה מהווה "ראיית זהב המחייבת משפט חוזר", לכך שה' שיקרה בבית המשפט את העידה כי לא קיבלה תמורה (בדמות החזרת בתה ואי העמדתה לדין בגין עבירות שביצעה) עבור הפללתו של המבקש.

טענותיו של המערער נסובות סביב ממצאי מהימנות שייחסו הערכאות הקודמות לעדותה של ה', וסביב היותה של ה' עדת מדינה. כבר נאמר שמחלוקת אחרונה זו הינה עובדתית באופייה ומתרכזת בשאלה האם ה' קיבלה טובת הנאה בתמורה להפללתו של המבקש. על דרך הכלל אין מקום להידרש לטענות מסוג זה במסגרת בקשה למשפט חוזר. זאת, למעט במקרים חריגים שבהם מציג המבקש ראיות העשויות להביא לשינוי ממש ומשמעותי בהתרשמות בית המשפט ממהימנות של עד או ממצא מסוים, במידה שיש בה פוטנציאל לשינוי תוצאות המשפט (ראו: מ"ח 9054/03 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פסקאות 28-22 (28.12.2005); מ"ח 3713/11 בקרינג נ' מדינת ישראל, פסקאות 24-26 (15.9.2013); עניין עובדיה שלום, פסקה 28)).

9. לאחר שעיינתי בכתבה העיתונאית (נספח ז' לבקשה), בתמליל ההרצאה (נספח טו' לבקשה), ובחוות-הדעת לגילוי עריות ואלימות במשפחה, לא מצאתי כי יש בראיות החדשות- בין באופן עצמאי ובין בהצטרפותן למכלול הראיות על פיהן הורשע המבקש - חומר בעל משקל וודאי בכדי להטות את הכף לטובת המבקש. ראשית, בית המשפט המחוזי היה מודע לכך שחוקרי המשטרה עשו שימוש ברצונה של ה' לקבל את בתה לחזקתה על מנת לשכנע אותה להפליל את המבקש. צוין, בהקשר זה, בהכרעת הדין:

"באמרות הראשונות במשטרה שמרה כאמור ה. על נאמנות לד.א. ולמשפחה...במהלך החקירות עשו החוקרים



מאמצים להניאה מכך ולא היססו לעשות שימוש בשם של בתה ל', שהופרדה ממנה עם תחילת החקירה על-ידי פקידי הרווחה. כאשר ה. שאלה מתי תראה את בתה השיבו לה החוקרים 'הכל תלוי בך' (ת/26, עמ' 11), 'אם את רוצה את הילדה הזאת בחזרה, קחי את האחריות', והוסיפו כי מוצא פיה קריטי לה ולל' (שם, 61, 62)....בחקירה נוספת (ת/28) הסבירה החוקרת לה. כי המשטרה יכולה לעזור (בענין הילדה) דרך גורמי הרווחה והשאלה הינה מהי עמדתה של ה. (עמ' 11, 12). באמרה ת/30 ביקשה ה. שוב ושוב לראות את בתה והחוקרים הסבירו לה כי עליה לבחור בין הבעל לבין הבת (שם, חלק א' עמ' 12). ה. הבהירה בהמשך כי עד שלא תדע מה קורה עם ילדתה לא תוכל לשתף פעולה עם המשטרה (שם, עמ' 34). יש לציין כי ל' הוחזרה למשמורת של ה. בחלוף כשנה, באוגוסט 2012" (פסקה 16 להכרעת הדין).

כמו כן, בהתייחסו לעדותה של ה', תיאר בית המשפט המחוזי את התהפוכות והשינויים שחלו בגרסתה, בזו הלשון:

"במהלך עדותה ובמיוחד בחקירה הנגדית הנוקבת נדרשה ה. שוב ושוב לתפניות בגרסתה במשטרה ולהתפתחויות שחלו בה. ה. לא התחמקה ולא התחכמה והסבירה כי בתקופת החקירות הראשונות ראתה בכולם מלבד ד.א. אויבים (818), אבל השוטרים עשו מאמץ לפקוח את עיניה והיא הייתה צריכה אומץ (814). לדבריה, לקח לה זמן רב להתנתק מד.א., חרף שהייתו במעצר, שכן אין מדובר באיום פיזי אלא רוחני (809-810). ה. הסבירה כי תקופת החקירות הראשונה והחודשים שלאחר מכן יצרו אצלה בלבול וניתוק מכל המשפחה ומבתה ל'. היא חיפשה דרכים להחזירה ולקח לה הרבה זמן להבין כי היא עצמה קורבן ואינה אשמה (823). כאשר הסנגור הטיח בפניה כי המשטרה שטפה את מוחה כפי שעשה ד.א., ענתה כי המשטרה לא חייבה אותה לצום וכי לא היו בחקירות עונשים או מכות (834). עם זאת סיפרה בגילוי לב שיתכן שהרגישה בחקירות המשטרה כי מנצלים את חולשתה בכך שבתה אינה עמה, אך מצד שני הבינה שהיא מגינה על ברבריות (835). ה. אישרה כי אמרה למטפלות שלה במעון בחודש ספטמבר 2011 כי המשטרה משחקת בה, ואישרה כי זהותה העצמית עדיין אינה ברורה לה, ועל כן רק בהמשך הזמן החליטה לספר הכל (840). היא נשאלה ארוכות על סרטוני ספטמבר 2011 בהם תארה את ד.א. כצדיק וטענה כי בחקירת המשטרה נאלצה לומר דברים לא נכונים ובניגוד לרצונה. בתשובתה חזרה ה. והסבירה את התקופה המבולבלת שהתאפיינה באי ודאות, לאחר שיצאה מתוך מסגרת הדוקה, נכנסה למעון והתמודדה עם חקירות המשטרה, כאשר בהמשך התחדש גם הקשר עם הנשים בצד אמונה בד.א. שטרם פגה, וכל הדברים הללו גרמו לה לחשוד בכולם ולפסוח על שני הסעיפים (848-849). לדבריה, במהלך הטיפול במעון 'היו הרבה גרסיות, היו הרבה חזרות' ולקחזמן עד שהגיעה ליציבות ועמדה איתנה, אך עדיין קיין בה הפחד שיקרה לה משהו אם תדבר נגד ד.א., פחד שאותו תיארה כמשהו רוחני, כישוף (904-905). יש להעיר כי דבריה של ה. בסרטוני ספטמבר 2011, לפיהם מסרה במשטרה גרסה לא נכונה, נאמרו על אף שבתה לא נמסרה באותה עת למשמורתה, והיא ראתה אותה רק אחת לשבוע. לכאורה, אם קבלת הילדה היוותה תמורה להפללת ד.א., הייתה ה. אמורה להמשיך לשתף פעולה עם המשטרה ולהתאים את גרסתה לדרישותיה, אך היא עשתה ההיפך" (פסקה 18 להכרעת הדין).

בית המשפט המחוזי הגיע לכלל מסקנה, לפיה "ה' אינה עדת מדינה פורמלית, אך מעמדה קרוב לכך". לענייננו יושם לב אל הטעמים למסקנה זו:

"...היו חשדות ואף ראיות לכאורה על מעשים שביצעה, ואפשר שהיה מקום לשקול אפשרות של הגשת כתב אישום נגדה. כמו כן נעשה שימוש בקשר עם בתה ל' על מנת לשכנעה לספר את מלוא גרסתה, אלא שאין בכך תמורה ברורה,



אלא יותר קו חקירתי, שכן ה. הבינה ששיתוף פעולה יועיל לקשר עם בתה. חרף הבנה זאת ביצעה ה. תפנית חוזרת ויצאה בגלוי נגד המשטרה וחקירותיה, וזאת כאמור זמן רב לפני שקיבלה את הילדה למשמורתה. מכאן, שה. לא צייתה כביכול לקו חקירה שיועיל לקבלת התמורה. כמו כן, עוד בחקירותיה הראשונות, כשהייתה מסורה לחלוטין לד.א., מסרה ה. פרטים על התרחשות אירועים חריגים וקשים. סוגיית הרצון או ההסכמה אומנם השתנתה לאחר מכן, ואפשר כי הושפעה, אך לא הוכרעה, מנושא ל', אך נדגיש שוב כי עצם התפנית נגד המשטרה חותרת ומכרסמת בטענה זו של מתן תמורה ברורה. לפיכך, אין לומר כי ה. הינה עדת מדינה, ואולם נוכח תפניתה יש לבחון ביתר הקפדה, בחינה פנימית וחיצונית, את גירסתה בנושאים ובאירועים השונים" (פסקה 19 להכרעת הדין).

יובהר, כי הסיווג אם עד הוא בגדר עד מדינה דורש בין היתר כי הוא "מעיד מטעם התביעה לאחר שניתנה או שהובטחה לו טובת הנאה" (סעיף 54א(א) לפקודת הראיות). אמת מידה זו כפופה לתשתית עובדתית שאינה בנמצא לגבי ה', על-פי קביעותיו של בית המשפט המחוזי. וכאן, חרף הסתירות הלא מועטות בגרסתה של ה', בחר בית המשפט המחוזי לתת אמון בעדותה. הודגש כי ה' היא עדה משמעותית שניתן לתת משקל לדבריה, עם זאת יש לנהוג בזהירות ולבחון את עדותה בקפידה, באופן שממצא מפליל או מרשיע ייקבע אם ימצאו ראיות נוספות תומכות.

בפסק הדין בערעור החליט בית משפט זה להצטרף למסקנה כיה' איננה בגדר עדת מדינה למרות גרסתה המפותלת, באומרו כי:

מקובלת עליי מסקנתו של בית משפט קמא, כי אף שחוקריה של ה' עשו שימוש ברצונה לקבל את בתה לחזקתה, על מנת לשכנע אותה להפלייל את המערער, הרי שמדובר בקו חקירתי, שהשפיע על מסירת גרסתה, אך לא שימש כתמריץ העיקרי למסירתה. בעיקר, יש ליתן את הדעת לתפנית שביצעה ה' ב'תקופת הביניים', במהלכה היא יצאה בגלוי נגד חקירת המשטרה והתנהלותה, באופן המאין, כמעט לחלוטין, את האפשרות כי היא ביקשה לשתף פעולה עם המשטרה על מנת לזכות בטובת הנאה להן ציפתה. אציון, כי באותה תקופה, בתה של ה' לא הייתה בחזקתה, והיא ראתה אותה אחת לשבוע.

בנוסף, בחינת ההתפתחויות בגרסתה של ה' וההסברים שסיפקה להן, על רקע הטלטלות שעברה במהלך גביית הודעותיה, מעידה כי אין מדובר בעדת מדינה, שהגנה על המערער, ותוך זמן קצר, ובתקווה לקבלת התמורה, החליטה לשתף פעולה עם הרשויות. ה' הצטיירה כאשה מבולבלת, שעברה ממצאות חיים מסויטת, אותה היא תפסה כנורמטיבית; למקום מוגן ומכיל, הוא מעון הנשים המוכות, בו החלה ללמוד ולהפנים את שעבר עליה; משם חזרה לחיק הנשים, התומכות במערער, שהיו לה כמשפחה; ולאחר מכן, שבה פעם נוספת למעון אותו עזבה. במהלך השינויים הקיצוניים שעברו עליה, תוך פרק זמן קצר יחסית, ה' הייתה מצויה בשלב ביניים מן הפן הרגשי - בין התנתקות מהדמות שהעריצה וגם חששה ממנה, לבין גיבוש תפיסה תודעתית, לפיה החוויות שעברו עליה בביתו של המערער אינן משקפות את החיים הנורמטיביים להם ייחלה, וכי למעשה, גם היא קורבן של מעשיו. על יסוד מצב הדברים המתואר, ניתן להבין מדוע ה' לא מסרה גרסה קוהרנטית ועקבית במהלך חקירותיה, והיא נעה בין רצון לחשוף את כל שהתרחש בבית המערער לבין חששה לדבר בו סרה, אף שכבר היה במעצר, באותו שלב. עוד יצוין, כי בשונה ממי שמקבל או סבור שיקבל תמורה בגין גרסתו המפלילה, ה' החלה להכתיים את פני המערער רק בחקירתה התשיעית, כאשר את בתה היא קיבלה לחזקתה רק כשנה לאחר מכן" (פסקה 31 לפסק הדין בערעור).

צא ולמד, כי שתי הערכאות הקודמות היו ערות לסתירות הרבות בגרסתה של ה', ולזיקה הקיימת בין קבלת



המשמורת על בתה לבין עדותה המפלילה בבית המשפט. כמו כן, לא נעלם מעיניהן החשד לביצוע עבירות על-ידי ה', וכי ניתן היה לשקול הגשת כתב אישום נגדה. לצד זאת, נבחנה השתלשלות גרסאותיה של ה' ותוכן.

הנה כי כן, לנוכח המורכבות הרבה שבשיקוליה של ה' להעיד נגד המבקש, ולאור השתלשלות העניינים והתפנית שחלה ביחסה נגד המשטרה – נמצאה עדותה מהימנה תוך שנקבע כי היא איננה עדת מדינה פורמאלית. על רקע ממצאיו של בית המשפט המחוזי, שאושרו בבית משפט זה בערעור – הרי שהכתבה העיתונאית, תמליל ההרצאה, וחווה-הדעת של הועדה לגילוי עריות ואלימות במשפחה אינן בעלות "מסה קריטית" באופן העשוי להטות את הכף לטובת המבקש בהליך זה. יובהר, כי עיון בכתבה העיתונאית ובתמליל ההרצאה מלמד כי ה' כלל אינה חוזרת בה מתלונתה או מכחישה את המתואר בכתב האישום, אלא להפך היא עומדת על אשמתו של המבקש ואף מתארת חלק מהמעשים הקשים שבוצעו בה. כך גם הרישום אליו הפנה המבקש בחוות הדעת של הועדה לגילוי עריות ואלימות במשפחה אינו קביעה של הועדה אלא מדובר בדברי רקע לבקשת המבקש לביקורי נשותיו, והתייחדות עם אחת מנשותיו.

אין להשתכנע, כי הראיות חדשות – אשר הוצגו כאמור במטרה לקעקע את מהימנותה של ה', ועל מנת להעיד, לכאורה, על מעמדה כעדת מדינה פורמאלית – הינן "חדשות" במובן המהותי, וכי הן עשויות להביא לשינוי ממש בהערכת מהימנותה של ה' על-ידי הערכאות הקודמות. ברי, כי לא מדובר בראיות חדשות שיש בכוחן להתגבר על מכלול הראיות שהיוו יסוד להרשעת המבקש. כמו כן, אין בראיות החדשות – כל אחת בפני עצמה והצטברותן יחד – לצד החומר הראייתי שהיה בפני בית המשפט, "משקל סגולי" משמעותי כדי לבסס פוטנציאל לשינוי תוצאות המשפט.

לפיכך, טענות המבקש באשר לקיומן של ראיות חדשות מהוות לטעמי מעין "מקצה שיפורים ללא שיפור" לטענותיו אשר נדונו ונדחו כולן בערכאות קמא, ואין בהן משום הצדקה להורות על קיומו של משפט חוזר.

טענות המבקש בדבר עיוות דין

10. עילת עיוות הדין היא מטבעה רחבה. עסקינן ב"עילת סל" שבגדרה על בית המשפט לבחון האם נפל פגם חמור בתוצאה או בהליך, באופן שאיננו מתיישב עם דרישת הצדק (להלן: עניין עובדיה שלום, פסקה 26). תפקידה גם למנוע מצב בו – במקרים חריגים ויוצאי דופן – יהיו ידי בית המשפט כבולות מלהיעתר לבקשה למשפט חוזר, אשר איננה נופלת בגדר העילות הפרטניות האחרות הקבועות בחוק(ראו: מ"ח 7929/96 כוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 529, 562-560 (1999); מ"ח 1609/09 ולדמן נ' מדינת ישראל (11.6.2009); עניין משה קצב, פסקה 8)). נפסק כי בקשה הנסמכת על עילת עיוות הדין תתקבל רק מקום שבהכרעה "נפלו פגמים חמורים ומהותיים, היורדים לשורש העניין, עד כי יש חשש שפגמים אלו יביאו להרשעת שווא של המבקש" (מ"ח 2165/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (24.8.2011); וראו גם: מ"ח 3689/13 חמאדה נ' מדינת ישראל (29.10.2013)). כמו כן, בית משפט זה יורה על עריכתו של משפט חוזר לפי עילה זו בהתקיים נסיבות יוצאות דופן המצדיקות זאת (מ"ח 6223/04 גולדין נ' מדינת ישראל (13.10.2004); מ"ח 10028/06 רינגרט נ' מדינת ישראל (17.9.2007)), ואוסף כי הדגש הוא על "המצדיקות זאת".

בענייננו, טוען המבקש כי עיוות הדין שנגרם לו נובע מכך שבית המשפט המחוזי הרשיעו בעבירת החזקה בתנאי עבדות בהתבסס על עדותה של ה', אשר אינה קבילה לנוכח סעיף 3 לפקודת הראיות, לפיו "במשפט פלילי אין בן זוג



כשר להעיד לחובת בן זוגו, ואין כופים אותו להעיד לחובת אדם המואשם יחד עם בן זוגו בכתב אישום אחד". המדינה הדגישה, כי דין הטענה להידחות ולו מן הטעם לפיו התנגדות לעדותה של ה' בשל היותה "בת זוגו" של המבקש, לא הועלתה בשום שלב של ההליך. ואולם, דומה כי הדרך הנכונה במקרה דנן היא לדחות את הטענה, לגופו של עניין, בשל מספרהנימוקים שיפורטו להלן. לנוכח המצב הדיוני לפיו הטיעון הועלה לראשונה במסגרת בקשה זו, אין דרך אלא מלהתייחס לטענה לראשונה בהליך זה.

הנימוק הראשון נעוץ בהוראת סעיף 5(א)(2) לפקודת הראיות, לפיה הסייג בסעיף 3 לפקודת הראיות לא יחול, בין היתר, בנוגע לעבירות המנויות בסימן ה' לפרק י' שכותרתו "עבירות מין" שעבר בן זוג נגד בן זוגו. זהו אכן המצב בענייננו. המבקש הורשע בביצוע סדרה מתמשכת של עבירות מין קשות וחמורות (מעשי אינוס; מעשים מגונה בנסיבות מחמירות; ומעשי סדום) הן כלפי נשותיו, לרבות כלפי ה', והן כלפי ילדיו. לפיכך, ברי כי ה' כשרה להעיד לחובתו.

שנית, בהתאם לסעיף 5(א)(1) לפקודת הראיות, כאשר עסקין בעבירות של "חבלת גוף או אלימות או איום באחד מאלה", יהיו בני זוג כשרים להעיד במשפט פלילי האחד לחובת משנהו. המונחים "חבלת גוף" ו"אלימות" המופיעים בסעיף 5(א)(1) לפקודת הראיות פורשו בפסיקה מראשיתה באופן רחב ומקיף, תוך שנקבע כי מונחים אלה אינם מוגבלים לאלימות או חבלה פיזית-גופנית בלבד, וניתן להרחיבם לכל שימוש בכוח ולכל פגיעה שהיא בגוף הקורבן (ראו: ע"פ 95/50 אריכא נ' היועץ המשפטי פ"ד ה(2) 1200, 1204 (1951); קדמי, על הראיות, 449-450; גבריאל הלוי, תורת דיני הראיות, כרך א' 607 (להלן: גבריאל הלוי). במקרה דנא הורשע המבקש בביצוע עבירות רבות של תקיפה בנסיבות מחמירות, וחבלה בנסיבות מחמירות, לרבות בה' - עבירות העונות באופן מובהק על הסיווג של "אלימות", ושיש בהן כדי להכשיר בבירור את עדותה של ה' לחובתו. כמו כן, הורשע המבקש במספר עבירות של כליאת שווא, לפי סעיף 377 לחוק העונשין - עבירה אשר סווגה בפסיקה כעבירת אלימות, בהקשר זה (ע"פ 1620/00 חבשי נ' מדינת ישראל (17.4.2000)).

יתרה מכך, המבקש הורשע בעבירת החזקה בתנאי עבדות לפי סעיף 375א לחוק העונשין - הנני סבור כי אף באשר לעבירה זו ראוי שתתפרש כעבירת "אלימות" לצורכי סעיף 3 לפקודת הראיות. בפסק הדין שניתן מפי השופטת ע' ארבל בע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.2006) (להלן: עניין פלוני) - בגדרו סווגה עבירת שלילת כושר התנגדות לשם ביצוע פשע (לרבות באמצעים "שיש בהם כדי לפגוע בפכחוננו") לפי סעיף 327 לחוק העונשין כעבירת אלימות לצרכי הוראת סעיף 3 לפקודת הראיות-נאמר:

"ראוי לסווג התנהגות שיש בה משום שלילתכושר התנגדותו של אדם, או ניסיון לשלילתו, כהתנהגות, אשר מטיבה, כרוכה בה, במידה כזו או אחרת, אלימות. זאת, ולו מהסיבה הפשוטה כי באופן אינהרנטי, כרוכה בה פגיעה ברורה באוטונומיה של הפרט על גופו וביכולתו לפעול באופן רצוני ולשלט על מעשיו, ובחלקם של המקרים תהיה היא כרוכה אף בסיכון חייו או בריאותו של אדם. בהקשר זה, יש להזכיר כי האלימות היא מושג רחב, אשר את ביטוייו השונים והמגוונים ניתן להציב על מעין ספקטרום: בצידו האחד, מעשי תקיפה ופגיעה מובהקים, ומצידו האחר, מעשים מובהקים פחות, אולם עדיין אלימים במהותם. בענייננו, עצם העובדה שאדם שולל, או מנסה לשלול, את כושר התנגדותו של הזולת, היא הנותנת, לטעמי, כי מתנהג הוא באלימות כלפיו, ואף אם, לעיתים, ניתן לשלול את כושר התנגדותו של אדם בקלות יחסית, או בדרך שאינה אלימה במובן המובהק של המילה, אין בכך כדי ללמדנו כי לא טמונה אלימות בהתנהגות מעין זו. לעיתים, מדובר, אמנם, באלימות מוסווית ומתוחכמת יותר מן האלימות המובהקת והמוכרת לכולנו, כזו אשר מנצלת מאפיינים של חולשה, פחד, כניעה וכיוצא באלו, אצל הזולת, כדי להשליט עליו רצונו של אחר, אולם, גם זו, ראוי שתתפרש כאלימות" (שם, פסקה 22).



עבירת החזקה בתנאי עבדות מופיעה בסימן ז' לחוק העונשין לפרק י' שכותרתו "פגיעה בחירות". המונח "עבדות" מוגדר כ"מצב שבו מופעלות כלפי אדם סמכויות המופעלות ככלל כלפי קניינו של אדם; לעניין זה יראו שליטה ממשית בחייו של אדם או שלילת חירותו כהפעלת סמכויות כאמור". במסגרת ניתוח יסודות עבירת החזקה בתנאי עבדות בפסק הדין בערעור, הובהר כי המבקש ניצל את צבירת כוחו והחל להנהיג בביתו שגרה של ענישה קשה, אלימה ומתמשכת הן על נשותיו והן על ילדיו אשר אפשרה לו לחזק את שליטתו בבני הבית; לקבל מנשותיו שירותי מין וכן להבטיח המשך ציות לגחמותיו המעוותות. צוין בנוסף, כי המבקש לא בחל בהשתתפות עונשים אכזריים, שאינם פיזיים, ללא כל מטרה או תוחלת, ורק משום שהחזיק בידו כוח בלתי מסויג. עולה, אפוא, יש לסווג אף את עבירת החזקה בתנאי עבדות כעבירה של "אלימות או חבלת גוף או איום באחד מאלה", ומשכך עדותה של ה' גם ביחס לעבירה זו הייתה מותרת.

טעם נוסף ואחרון, אותו העלתה המדינה, הוא כי במקרה דנן עסקין במערכת יחסים פוליגמית. הגדרת "בני זוג" לצורכי סעיף 3 היא הגדרה צרה השאובה מן המשפט האנגלי והמתייחסת להתקיימותו של קשר נישואין תקף ומוכר לפי הדין הישראלי (ראו גבריאל הלוי, עמ' 598). לשון סעיף 3 לפקודת הראיות נוקבת במונח "בן-זוג" שמשמעו "אחד מצמד" (ראו: ע"א 2000/97 לינדורן נ' קרנית פ"ד (נה) 12(1)), ולא אחת משבע כבעניינו. התכלית העומדת בבסיסו של סעיף זה – אשר פוסל עדות בני זוג, אחד לחובת רעהו – הינה "החשש מפני פגיעה בשלום הבית ומפני ערעורו של התא המשפחתי" (עניין פלוני, פסקה 22). לא ניתן לומר, כי תכלית זו מתקיימת ביחס למערכת הפוליגמית שניהל המבקש שנים רבות עם שבע בנות זוג שונות, במסגרתה ביצע בהן (ובילדיהן) עבירות מין, ומעשי אלימות והתעללות קשים.

בהינתן כל האמור לעיל, לא מצאתי כי יש בטענת המבקש בדבר פסילת עדותה של ה' על בסיס סעיף 3 לפקודת הראיות, כדי לעורר חשש לעיוות דין.

11. בהתייחס לטענת המבקש הנוגעת לפגמים בחקירת המשטרה, הרי שדינה להידחות. מדובר למעשה בהצגה מחודשת של טענות ערעוריות מובהקות, אשר נדונו ונדחו כולן הן על-ידי הערכאה הדיונית והן על-ידי בית משפט זה. כך צוין בפסק הדין בערעור לעניין זה:

"אשר לטענות המערער בדבר מחדלי החקירה המצדיקים את זיכוי או בעניין יחסם של החוקרים אל הנחקרים, הרי שטענות אלו נבחנו ונדחו, כדן, על ידי הערכאה הדיונית.

בית משפט קמא התייחס בהכרעת דינו לטענות בדבר זיהום עדויות הנחקרים; פגיעה בזכות ההיוועצות עם באי כוחם ושימוש באלימות נגדם; העדר תיעוד של חקירות מסוימות או של חלקים מהן, לרבות שיחות של ה' עם חוקריה, לאחר הגשת כתב האישום; והלכי הרוח במהלך החקירה, שכללו שימוש בצעקות וקללות כלפי הנחקרים והמערערים...

המערער שב והעלה טענות אלו ונוספות במסגרת ערעורו, אך לא מצאתי להוסיף בעניין זה על טעמיו ונימוקיו של בית משפט קמא. יש ליתן את הדעת לעובדה, כי דובר בחקירה ארוכה ומסועפת, אשר מטרתה להבין את טיבם של אירועים רבים ומגוונים, שהתרחשו לאורך השנים בתוככי המשפחה, ונגעו למספר רב של קורבנות. ניתן להניח, כי נפלו טעויות כאלו ואחרות במהלך ניהול החקירה, ואולם גם אם מדובר במחדלי חקירה, כפי שצוין בית משפט קמא, אין די בעצם קיומם כדי להוביל לזיכוי של המערער, בהינתן התשתית הראייתית שהוכחה בעניינו. ההלכה המושרשת היא כי מחדלי חקירה עשויים להצדיק את זיכוי של נאשם רק 'אם נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר



עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן'... אינני סבור כי זהו מצב הדברים שלפנינו" (פסקה 35 לפסק הדין בערעור).

אזכיר שוב, כי המסגרת הדיונית של משפט חוזר איננה משמשת במה לטיעון חוזר וודאי לא לערעור נוסף (להלן: עניין משה קצב, פסקה 12), ובמילים אחרות, הדיון בבקשה למשפט חוזר אינו "ערעור נוסף", ואין הוא המקום הראוי לדון בטענות אשר נדונו על ידי הערכאות שדנו בתיק. בעניין זה, נאמר כי "אין המדובר בהליך נוסף של ערעור על פסק הדין, בו תינתן למבקש 'הזדמנות נוספת' לטוות גרסה שונה או משופרת, אלא 'בהליך חריג שבחריגים, השמור למקרים בודדים'" (ראו: מ"ח 3523/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה יב (1.1.2017)). כמו כן, אין בידי לקבל את טענת המבקש באשר לכשלים בייצוג, הן משום שטענה זו נטענה ונזנחה במסגרת הדיון בערעור (פסקה 22 לפסק הדין בערעור), והן בשל העדר תגובות מטעם באי-כוחו דאז של המבקש, כלפיהם נטענת טענה זו (ראו: מ"ח 4074/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל (2.4.2018)).

אשר על כן, דעתי היא כי עניינו של המבקש אינו נמנה על אותם מקרים חריגים בהם נגרם עיוות דין, באופן המצדיק קיומו של משפט חוזר. המבקש קיבל את יומו הן בערכאה הדיונית והן בערכאת הערעור. הרשעתו של המבקש - יסודה בדין, ולא בעיוות דין.

סוף דבר

12. לנוכח האמור, הבקשה למשפט חוזר - נדחית.

ניתנה היום, כ"ז בסיון התשע"ט (30.6.2019).

ש ו פ ט